

KIKŌNE

DZEJOĻI

© kikōne 2005
© Eraksti 2005
ISBN 9984-771-64-4
60 lpp. / ~ 0,32 MB

Pielūgsme bez fetiša. Pieminēkli

*

*

aijai vasaras nometnē:

tavas brūnās acis ir zaļā krāsā
lūpu acis ir sāras
uzacu kāsis ir brūns
tavas brūnās acis ar dzeltenu nokrāsu
žāvētu ābolu brūnās acis ir apēdamas
kartona kastē tavas brūnās acis pielejas purpura gaismas
ķiršu brūnās acis ir tavas
kakla dzīslīņās tek milzumdaudz tikkoatvērušos actiņu
tavas brūnvakara apaļacis ir norietējušas
miegacu brūnie ziloniši nolaižas rozā uz tava pleca
caur nāsīm tev plūst brūnacu gaiss,
tajā seklā iekāpju es,
brūnacu laivinieks

*

līvai autobusa pieturā:

smilga lieliskā miglā vilga
[un kad manas nāvītes saplusosies
būšu kaltēta lapa ar dzīslām
un iesietais siers vecmamma rokās
un gaisa degviela man nebūs nepieciešama
lai sajustu tevi vistuvāk
kļūšu
smil-- lie----- ----ā vi---
attīrīšu istabu no mēbelēm, ledusskapja, datora,
sanesīšu tur smilgas un sūnas,
atvēršu logus un atstāšu brīvu vietu sajūtai, ko tu radi
manī un kas kā vienmēr nepakļaujas definīcijām.

*

sarkanmatei ilzei:

skaistuma hierarhija tevī
elpa kā krusts pār maniem pleciem
"nepaliec uz robežas, manī

mīt robežsargi, viņi
nelaidīs. viņi
nelaidīs, bet tu šķērso
robežu caur mežiem,
esi likumpārkāpējs!"
elpa kā skaistuma hierarhija manī
krusts pār taviem pleciem

*

alisei, meitenei ar ķirzaku uz pleca:

aiz vējiem dusēsīm pilni divi
un sēsīm sevi kur tik var -
neona mākonos sezama
sēkliņās garāmgājēju
smieklos suņu
ķepu nospiedumos un
un neaiz mirsīsīm
divbūtību ne aizmirsīsīm
balkonos saņemto kluso
dabu ar trepītēm margām
un bezpērkona debesi jo
mūsu pienākums ir otrs jo
mūsu dzīvība ir pirmā jo
neaizmir sīsīm vienkārši nemirt
bez pirmā vai otrā

*

annai k., meitenei, kas pilda kardiogrammas funkcijas:

tu pienāksi ar revolveri no
mugurpuses un pieliksi to
pie pakauša silti kā savu glāstu
es sastingšu kā ziemas elpa gaisā
tu liksi gurnautiem aizkaros tapt
mans sargsuns būs iemidzis
tavs laivinieks arī
tu būsi iekārojama kā pati pasaule
es tevī kā vējrādī aizmigšu un
pamodīšos par vēju
garpirkstainā dūmakā lai
es atcerētos tevi/ revolveris mani/ tu revolveri

*

ritai, kam teicu, ka esmu transvestīts Lola:

kāds ir zīds šonakt?
vējiņš izvēdina
turku pozā sēdošu
sarkanu mēnesi.
vēls jau,
gaisma jāsadzen
pagrabā.

*

čehietei anjai:

es ceru iemantot Jūsu vientulību, es ceru būt klāt tad kad
Jūs skumstat līdz pašam seklākajam avotam kas pieplacis zemei
kā vēja nests lakats.
izskūpstītai no matu galiem līdz papēžiem Jums jālūst kā
vecai priedei lai rastos bezpiederzes sievietē

*

agnesei Aglonas klosterī:

..bija sausā sezona.. viņa paskatījās ar nebrīves putna
brīvlaišanas skatienu viņš apsēdināja viņu krēslā viņa
noskūpstīja viņa kakla berīti viņš aplika ap tās pleciem un
kaklu rūsganu audumu iezieda ziepju putas viņai matos paņēma
senlaicīgu bārdas skujamo nazi un noskuva viņas matus viņa
atbrīvojās no auduma un nokritušajiem matiem kas smaržoja pēc
kastaņiem piecēlās kājās un pasmaidīja ar kādā muzejā esošas
statujas smaidu viņam uznāca briesmīgas skumjas viņa jau bija
prom viņš centās sev iekost miega artērijā.. sākās lietūs
sezona.. (viņa padzērās no tā paša skūpstā ko iedeva
viņam un no kura padzērās viņš)

*

rūtai, kas iedeva man apelsīnu:

suņu sēnes pūst nedalāmas
mākoņi sārta kūst nedalāmi
izroc sirdi attaisno sevi nedalāms
sūnām apaugusi tava krūts nedalāma
grūst ūdenskrituma ūdens nedalāms
lūst viļņi klusi nedalāmi

*

ingai ar slavena krievu aktiera uzvārdu:

mana sirds ir vanna
ar tavu ūdeni manas acis
ir putnēni mazi tavās
ligzdās mani pirksti ir
elektrolīnijas tavā
lielpilsētā mana elpa
tavos gaisabalonos taipus mākoņiem ceļas

*

katrinai pie neredzīgo biedrības:

logs atverās un elpas aizskrien uz visām pusēm
logs atverās bet vai atveries Tu

*

larai pie diviem gulbjiem un ūdens:

šķidra migla silst
tu ķemmējot matus esi
maza daļa leģendas
pukst smiltis
es nejūtu ka būtu
nogriezti kāju pirksti
tā viegli
man vienkārši
nav kurpju
nav kam piesieties
pusceļā
te vienu dienu
te otru
neesmu vairāk kā
nobirusi snieg
pārsla rož
lapa rasas
lāse cerams
tā stunda
sitīs atmodinoši
jo pieglausties tev
nav ļauts

*

medusbitei jeb ievai:

kā zalktis tavas asaras manī
kustēja dzīvoja tapa
klusināta zvaigzne kā sačokurojusies
lapa
trauca pār zemi trauca pār sevi
un atrada aiz sevis jaundzimušo
jaundzimušo bērnu palīgā saucienā

*

irēnai aizsaulē:

migla uz upes
rīts lēni žāvājas izstaipās
zvejnieki mostas
meitene vasaras kleitā
brauc ar velosipēdu
putekļains lauku ceļš
skaidrākās takas un domas
klusums iegraužas līdz kaulam
saule apēd miglu
vēl arvien līdz kaulam

atceroties būtisko

veltīts I.T.

sirds izliekumos tu stāvēji
varbūt no dzelzceļa sliedēm izliekta
varbūt rītausmā kā pludmalē
tava sirds sapelnīja mani
uz vienu mirkli sasāpējās
atsaitējās
pēc tam tu kļuvi mežs man apkārt
un nevar būt ka lāči mīgu taisa
zinot kas būs kas nebūs
būs kas nebūs
būs kas nebūs
būs
tevi neinteresēja riepu remonts
sludinājumi par īri
gaļas cenas

tu zināji ka nav ilgi tā
tu aizgāji pati labākā
tava viena skaistā acs
aizskrēja pa mežiem kaila
tu piespiedies kā mazs meitēns
un čukstēji "padziedi"
metāla nogurums tavā augumā
aiz pagrieziena parādījās
un smaids aiz sliekšņa
kā uzgleznata klusā daba
tu man atgriezti zināšanas par brīvību
un es aizmirsu nesvarīgo
atcerējos būtisko:
reiz sensenos laikos piedzimu es
šai skumjajā sajūsmas valstībā
šai vietā kur garastāvokļi rada mani vairāk kā es tos
atcerējos nosapņotos sapņus
saule izveidoja reveransu un mutē
ieplūda dienvidi palmas un sarkanā
bumba tev rokās

xxx

lūdzu klusumu zālē
lūdzu klusumu lietū
lūdzu klusumu rūpnīcā
un visur tas (kā maize
kā ūdens
kā spēks)
iegūlās manī (kā plaukstā
kā plaukstā
kā dvēselē)

vvv

Malfojam

lai cik daudz būtu sniegs,
zeme ir vairāk
~~auksts auksts remdens~~
lai cik daudz būtu māls,
koki ir vairāk
~~remdens auksts remdens remdens silts~~

lai cik daudz būtu debessskrāpis,
zemestrīce ir vairāk
~~silts remdens remdens silts~~
suņa aprakts kauls ir mūžības mēraukla
mūžība ir vairāk kā mēraukla
~~silts silts siltāks~~
lai cik būtu zvaigžņu,
laimi neskaita
~~siltāks siltāks vēl siltāks~~
lai cik daudz būtu miers,
atklāsme ir vairāk
~~siltāks vēl siltāks vēl siltāks~~
lai cik daudz būtu gaiss,
karsta mēle pa asinīm ir visaptverošāk
~~karsts karsts karsts karsts~~
lai cik daudz būtu zeme,
tu piederī plašākai
verdošs

starpbrīdis

78 gadus vecajai sievietei, kas pārdod rudens ziedus

tas nekas, ka koki aug tāpat kā augs.
un iztekas plūst tāpat kā plūda.
un akmeņi stāv savās vietās kā stāvējuši.
viens acu skatiens
bet visi pārējie elpo.
kā varena statuļa akmenī. tas uguns. plēšas Jūsos dveš
tā uguns kvēlojošās ogļītes. tā pirmā uguns kvēli.
tas nekas ka ziedi vīst. Jūsējie nevīst
akmens nodeldējas.iztekas aizsērējas.kalni
nobrauk par stāvu zemāk. bet elpa aizpilda visus
kaktus, elpa ir ziedi. un ziedi nevīst. Jūsējie.
sirds asinis caur Jūsu rokām plūst.
pieclapīši izplaukst Jūsu ādā, lai mīlnieki dejotu
vētru.
elpa Jums pakausī. un kā diegs tā saistīta ar Jūsējo.
pār vakara kupolu atveras dzīslas, mašīnu
straumes apstājas lai dotu ceļu Jūsu ziedu smaržai.
kad Jūsu vaigā satieku pļavas, visi putni
zāvē šaujas gaisā un grāvji nostrādātās

plaukstās tur savas zelta zivtiņas.
Jūsu kauli ir stabules.
elpa lokās kā ogļķermeņa pumas un atrod savas skaņas kas dziedē.
pārtrauktās dzelzsceļa sliedes savienojas,
Jūs papildināt debesis, Jūs esat debesu filiāle.
uz takas ir daži oļi, pār tiem spīd Jūsu acis. vairs nav nepieciešami lukturi, sveces un petroleja.
elektrības zirgi ir aizskrējuši prom no Jūsu gaismas loka.
tās bija Jūsu rokas un mūžība, kur dzima no ligzdām izkrituši putnēni. čaulas bija tikpat daiļas kā Jūsu eksistence Lielajā Čaulā.
es varu tikai aizsvīst kā logs no Jūsu elpas.
tikai smērēt seju ar dubļiem.
tikai būt zāle un basās kājas, kas klausās rīta dzemdībās.
agrāk domāju, tas apaļais augšā ir mēness.
tagad zinu, tā ir Jūsu piere.

triptihs

putna spārnu atvērums

1) pa kreisi
paguruši tiesneši
aiznes acis citā istabā
un iekrīt sievietēšu
motos kur ieelpot aizmirsties
atlaist sevi pabradāt pa svešiem laukiem
palaist ķēdi vaļīgāk lai nav tik uzvilкта
kā asmens tumsai vidū
kā koks pa vidu liedagam
kā putna spārnu atvērums pa vidam debesis
un var būt vidus vidū

2) vidū
aizver acis izstiep
rokas ieņem
recekļainajā
tumsā kāduvien
gribi pozu atbrīvo
kakla muskuļus un
izklie dzies kā šis

strauts itkā
elpvados iestādot
otrās dzērvēs

3) pa labi
pie jūras ir divas meitenes četri riteņi
un dažas debesis kad jūra atver savus slāņus
pie jūras mēs gaidam kad otrie minēs mūs
ka agrāk tur bija baseins, par to liecina rūsa
uz to meiteņu lūpām

4) pāri
tālumā
kur priedes pārlaiž plaukstu ūdenim
uzlido ērglis.
uzlido un kad vairs ir redzams
tikai kā mazs gruzītis
debesu milzīgajā klēpī, ieskanas

manifests

ES NEGRIBU BŪT SIMBOLS ES GRIBU BŪT DZĪVS
ES NEGRIBU BŪT TIEKŠANĀS OBJEKTS PERFEKTIVIZĀCIJĀ
ES NEGRIBU APLIETIES AR BENZĪNU IDEJAS PĒC VARBŪT VIENĪGI
LAI JUSTU
GRIBU ATMOSTIES
ES GRIBU LAI MANI LIETO NEUZSKATIET MANI PAR VADZVAIGZNI ES
GRIBU JUST JŪSU SIRDSKLAUVES
ES GRIBU APSĒSTIES BLAKUS UBAGIEM UN NOSMĒRĒT SEJU AR DUBĻIEM
ES GRIBU DZĪVOT PAVISAM
ES NEGRIBU NIEKOTIES AR UGUNI KURA VĒL NAV AIZTRANSPORTĒTA
LĪDZ GALAM
ES NEESMU TĀDS
LŪDZU
NEPAEJIET GARĀM ES ESMU DZĪVS
UZTVERIET MANI KĀ BUMBU, PAŠTAISĀMO VAI SMELDZES VAMPĪRU
ES NEGRIBU BŪT PIEMINEKLIS SPĒĻMANTIŅĀ VAI ZĪMOGS

ES NEGRIBU BŪT ES GRIBU JUST

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

*paredzams, ka naktī uz sestdienu būs sniegavētra. ja vētra
pārsteidz negaidīti, ieteicams neiet cauri veciem parkiem,
nestaigāt gar stalažām, reklāmas panno un upes krastu.
avīzes, 4.aprīlis 2003*

vienā vakarā kad mēness pelde kļūst pievilcīga
aiz dažām vecpilsētas vārtrūmēm
kur panki čurā vemj un nogaida kārtējās kontrarevolūcijas
grand skārda jumti notekcaurules siltas gluži kā aizmiršanās
pilsētas meitas izkostiēm džinseņu caurumiem
kaut kur augstāk par mākslas saloniem
augstāk par noliktavām birojiem
augstāk par frizētavām zemajiem sikspārņiem
daži skursteņu cilvēki mīt
skaistums nav pārdodams kad vienatnīgs skats bez logiem atver
mūsu nožēlas par nepadarīto nepateikto neuzsmaidīto
vējš izskrējis ārprātīgais mati izpūruši pats tāds apaļīgs
vienā kreklā
pār skārda jumtiem nes mazo bērnu atbalsis no lejas
pavisam zemāk rit skudras un biedē apziņa ka pēc
mirkļa arī mums būs jākāpj lejā
jāiejūk pūlī un jādomā - kas ir dzīve un kas ir brīvība -
vai te lejā vai tur augšā
vai vieta kur var vērot mākoņu gabalus
nav bieži ekspluatējama
it pēdas nospiedums liedagā pirms vilņa
jā, tas ir palicis šai dienā kad koki lūst
parkos vientuļie un pārvientuļie uz soliem gaida
kad pārlūzīs
šai dienā kad jūra zvangājas pusaudzes pielietām asinīm
mēs virs jumtiem paceļam pilsētas dzīves līniju
tuvāk saulei un labvēlīgajām būtnēm

zem sargeņģeļa spārniem aug meža zemenes

bezpajumtniekam Laurim Vēverim

tu esi pie apvāršņa, kad debesīs iebrūk, tu apgulies zem
tilta uz vēdera un rodās cirka meitiņa, vienritenis, zaļi
stiebri, piruetes, salto.

tavā vilnas cepurītē ieadīti visi tavi cilvēki, kaut es tā spētu, nekad tevis nebūs par daudz čūlainās pilsētas dzīveslīnijās.

dažreiz operas strūklalā, man šķiet, ieraugu tavu seju bārdaino.

kur tu nakšņo? - siltās trepjutelpās, zem tiltiem, līdz kamēr tiltapakšas ir pilnas ar sniegu;

kur tu klejo vienatnes tincināts un dzīts? - pie mātēm; viņas zina, leduspuķes ir vienīgie pilsētas ziedi un vēl tavas acis un bārdā iesalušās asaras, kuras, aiznestas pie juveliera, tiktu novērtētas dārgāk par visām pasaules naudām, karātiem un zeltiem, par visiem dzīvības eliksīriem un alķīmijas produktiem; nevar runāt par kokiem tavā klātbūtnē, gribās kokus ar saknēm un zemi izraut un nolikt tavā priekšā; nevar jau pastāstīt mīlestību vai veikalā nopirko maizi izstāstīt. var tikai atnest smaržīgu, tikko ceptu maizi, iedot tev rokās un teikt "cieņā pret patieso maizi es cienu tevi"

krakšķ ledus, bet ciešas un nelūst, kad tu pārvācies uz citu krastu; zvirbuļu bari ielūst un pārtrūkst to tālsarunas ar citu zvirbuļu baru, tevi mīl ledus; tu esi verdoša lava pilsētas senaizmigušajā vulkānā, tik ļoti iekšā esot, tu spēj palikt ārpusē, tas tevī mani fascinē; manī ieaurojas galaktikas, kad kāds ierunājas par humānismu, manī iezviedzas visi zvaniņi bezgalīgās saskaršanās virknēs sasiesti; daudzi neizprot, kā tev var pietikt ar to, kas tu esi, pietikt ar līdzīgu nepaņemamo un jaunībā gleznotajām gleznām; tev ir slikta atmiņa, katru reizi tu mani sauc citā vārdā, man ienāca prātā - bet varbūt tu tikai redzi dažādas manis izpausmes, mēs dzīvojam vienā līnijā, bet apvāršņi atšķiras; varu derēt, ka tevī ir pīļu dīķis, kuru apdzīvo tavu draugu pārdzimšanas pīlēs, un katrs skatiens uz āru iesviež tiem siltu maizes donu uz iekšu; tu brīnies par pasauli, kā es vairs nemāku, tu esi panācis sevi, saņēmis aiz pleca un pagriezis ar seju atpakaļ pret sevi, tu neļāvi sev aiziet; kāda meitene uz ielas, redzot tevi, atdeva savu mēteli, turpat novelkot, viņa ir veidota no tās pašas vielas; zintnieces tajos punktos, kur tu esi nakšņojis, atrod āderes un akas, kas nekad neizsīkst un to svētajam ūdenim brauc pakāļ tūristi;

tu esi pilns ar balsi, kuru es vāri sadzirdu un vēlos, kaut
tu ieber manī šo tiro sāli, šo stipro balss sāli;
ak, ko lai es saku par visām ziemām, kuras tu neiespējamā
veidā pārlaidi nomestu klausuļu garajos signālos, es tāpat to
visu nesaprotu; kādēļ tu nesmīni, kad redzi nomestu čūskādu
pilnsejas, es vienmēr uz tām skatos kā uz neveiklu karnevālu,
kurā maskas ir pusnolīmējušās un nenoslēpj to saimniekus ne
nieka, kādēļ tu pat nepasmaidi; cik gan pacietīgi tu vari
vērot lāstekās sacietējošo ūdeni, it kā no to lūpām
skaidrojot nākotni; arbaleta bultas saindētais gals ieaug
tevi kā rītausmas ziepes un neviens nav uzvarējis, tu liec
man ticēt, ka cīņa ir nenotikusi, ka tā bija tikai divaina
papelpūku airēšanās; tu, protams, neiesi manifestēt sevi
absurdos veidos, vienīgi sniegā gurkstošām kājām iemūžot
grūti saklausāmo vēstījumu " katram ubagam savu tiltu "
manī atveras visas brūces, redzot tevi,
un apputeksnējas un izzied, te nedarbojas skarbie pavasara
vēju likumi; kā tev ir izdevies atņemt liekos likumus un
nonākt pie patiesajiem, šo veidu es pētītu visu dzīvi, ja
vien
ja vien zinātu, ka varu salīdzināt sevi ar Tavu Eksistences
Daļu, tomēr nedrīkstu būt tavā vietā, jo tā būtu nodevība
pret sevi, pasauli un veselo saprātu,
tavs sērkokciņš izplēsīs tumsai lielāku gabalu;
tiksimies citā rītā, zem citām izkārtņēm, citām grimasēm
sejās, citās drēbēs, ar citām emocijām,
bet tie paši mēs,
tie paši vecie mēs
un varbūt apmainīsimies vietām

xxxxxxxxxxx

Helēnai Kozlovai

emu pieradis ka visi elki ir miruši
manā priekšā stāv pretruna - dzīvs elks
tevi plūst strāva
jūti?

kā aizsalst plaukstu izkarsētie
laukumi autobusa logā
kā puķu pārdevējas kļūst par kanāla piebarojamām pīlēm

lūdzu izskaidro man to visu
un iedod sūkājamo konfekti

ielādē mani ar pozitīvismu
ja arī tas nepatiess un salkans
mēs tiksimies tur augšā
varbūt
(2. stāvā daļa cepumus un minerālūdeni)
mēs

zinām kur atrodas filozofijas fakultāte
(kādēļ gan vienmēr ir izvēle -
būt dzīvam vai kopēt mirušos?)
un tās bēniņos droši vien dzīvo
bezpajumtnieki un baloži kā visās mājās

tu lāsumo kristāliski malgonējoši dzirksteļo
man prieks -
vismaz 1 salto bezgaisa telpā

pa atvērto logu spraucas iekšā lidojošas
harpijas un mēness
apvem to
uztaisi revolūciju
es zinu tu spēsi

staru kūļi uz palodzes papildina ar pirkstgalu uzsitieniem

pielādē mani
man beigusies baterija
CIPUNF*

*- bērna rotaļā nejauši no koka klucīšiem salikts spēka
vārds.

xxxx
m.

ziemeļblāzmas aprisēs
tu sagūstīta, nakts

plēsonīga zvēra rīkles dārdiem
traucē mietpilsoņu naktsmieru
tavā ēdienkartē parādās murgi
kuru pelni sen izkaisīti
pār vecvecāku galvām
apokaliptiskas piedzimšanas
plēš liesu no tavu laternu kauliem
bomži dodas naktsputnu kāsim līdzī
uz austrumu rīsa aci
kuras spraugā parādās pirmais sniegs šoziem

xx
SĀKUMS

pasludināsim jaunu gadsimtu tavās acīs - Luminescenci
pārpludināsim ar to visas klusās dabas
un apkopējas dārzeņu tirgū, parku soliņus
un visaugstākās strūklakas, mauriņus kuros
vasarās laiski sauļojas bērni

Luminescences purpurs tavās acīs
tavās acīs aizbēg
iebēg labirintos
tukšās smilšakmeņa alās
un to sienas izdveš Luminescenci
purpura Luminescenci
tavu acu mazajās lodītēs

nevaru pamosties no siltām dūnu segām
silts gaiss istabā un pie griestiem
iekārti spoguļa gabaliņi
kad tajos ieeju,
saskatot tavu acu purpuru,
nevaru nepamosties
tavu acu purpura Luminescencē
samta purpurā
tavā Luminescencē

ja mājas būtu uzbūvētas otrādāk
un putnu ligzdās nebūtu tārpu-parazītu,
nekas nemainītos

vienmēr viss būtu debišķīgi
tavu acu Luminescencē
samta acu mazajās lodītēs

ja kādreiz manos sirds mehānismos
nebūs tava purpura,
tie sarūsēs mirklī
visas pilsētas iebruks un kafejnīcas ar samtaino kafijas
smaržu
visi lielveikali tiks izlaupīti
bērni vairs nekad nekļūs mierīgi skatoties aizdegtā liesmā
visos datoros plosīsies vīruss bez antivīrusa

tāpēc es aizbēgu
tavā acu Luminescencē
pirms pamošanās
tavā samta purpurā

mana mēle uz tavas ādas
meklē
tavu Luminescenci
pasaules leģendām apvīto samta acu purpuru
mazmazītiņās lodītēs

pirkstgalu krusa
nosit jebkuras ziedlapas
arī tava acu purpura
samta Luminescences,
tādēļ -----
liec tam bēgt, liec krist Luminescences gs.
aizmirsties savā acu purpurā,
iedraudzējies ar uguni kas lodā tavos iekšējos orgānos,
liec iznīcināt visus samta un velveta blāķus,
liec krist Luminescences gs. mazmazītiņajām purpura lodītēm,
pamet savu bīstamo acu purpuru,
liec bēgt un neskatīties uz griestos iekārtajiem spoguļa
gabaliņiem,
liec purpuram aizbēgt sevī
pirms kāds pieskaras/atmostas

BEIGAS

xxxx

esmu pārdevies

izpārdevis tās visas situācijas un veidus kā paralizēt
notiekošo

parazitē manī un apziņas ligzdā
kad izjūtu ar nabassaiti dubļaino zemi
noplukušas kanalizācijas žurkas

kur tu esi

pagalmā jā pagalma kreisajā stūrī uz soliem
sākumpunkta un galapunkta tajā nav

[00]lasīja ogas no zemākajiem
krūmiem, kamēr mamma apļās tās
no augstākajiem zariņiem

...tas ir kaut kas neaptverams - mēs iegājām tajā galerijā
tur gar sienām bija dzīvas sirdis kurās bija iedzītas tādas
garas sarūsējušas naglas un viņas vēl pukstēja un pat likās
ka tās ir mūsējās es nezinu it kā absurds bet viena bija tik
ļoti kaut kur redzēta nē es nezinu nu protams

nav ne jausmas par ko pārējie pārvēršas
naktīs

kroplis manī mīlēja cilvēkus un tiklīdz tas bija
nepieciešams, sarāva sevi gabalos viņu labā
viņa sejā nebija izteiksmes pēc nāves bet viņš arī nebēga no
tās
un katru dienu ieraudzīt ko brīnišķīgu
ko brīnišķīgu
KO BRĪNIŠĶĪGU

laimīgas beigas ir
iespējamas tikai ja esi
tu.

bez tevis viss kļūtu
ne-būtisks

es gribu lai tev ir miesa

un dvēsele visupirms es
gribu būt nesavtīgs tikai
caur tevi caur tavu dīvaino cepuri
caur bezrūpju idilliskajiem rītiem
caur kopīgo nesteidzīgi kūpošo kakao tasi
caur rīta avīzi un jauniem pārbaudījumiem

xxx

Annai Veidemanei

I
atspulgainās balsis
halucinē apziņas aizdedzi-
nātajās cisās
mēs patveramies dūmu marmorā
kas pasaulīgi nemirstīgi iekalts
atkārtotiem tēliem
mēs patveramies tikai vertikālā
mēnes dzīslā
būs labi
pat tad kad dūmi izgaisīs
un mūs apņems pasaulīgs
nemirstīgs īstenības smogs
[īstenība viltota neskaitāmas
reizes un sagraizīta
pulksteņu spaliem
raustās un rīstās
pieklibo un gaudo]
mēs spietosim ap dūmu pūpēžiem
(tiem vienīgajiem kas īstenībā)
nav kur citur noslēpties
būs labi tepat
galva dūmu seģeņu apsegtā tumsas klēpī
un
actiņas ciet
būs jauns rīts un jaunas actiņas
beigas nāks atplestām rokām pretī
apstājies!

II

pagriezieni taisns ceļš pieturpunkts

neizbēgami tas seko
dzen pēdas otram
dzinējsuņi - komētu iezīmētas pātadziņas
ūūū-ja
sarganā ragana
sarkanmate ragana
dzirksteles acu kaktiņos
bur gaisus
un paver muti mazliet ar valgām lūpām
tik izaicinoši
cik vien spēj
ūūū-ja
sarganā ragana salkās sārās gunsstrēlnieku
raidītajās lodēs
matī vēja roku lauzīti
ūūū-ja
ūūū-ja
sašvikātie gaisi portretē
sarganās raganas dūmu takas
un portrets atraisās
portrets pamet mūs un iemiesojas
uz trauklās dzēšpapīra ādas
ogļmelns
[ko mēs vairs nepamanām]

xxxxxxxxxxx
vīlnītis sit otru
un vargāns palīdz aizkvēpināt
šo skatu

manas ziepes ir rītausma.
krustā sistie
plūc pienenes brūcēs

man patīc tu
man patīku es
man patīc tu vairāk

xxx
indiāņi deva taurenim vārdu

Lidojošais Taurenis un taurenis tapa.
indiāņi upurēja un kvēpus ieberzēja pierēs,
indiāņi deva vārdu negaisam

Negaiss taureņa spārnos
atrauj vitrāžu laukumiņus
un indiāņi lec apkārt
apziņas ugunskuram.

ps izmanto taureņus iekuram

komercializētā ziemassvētku un jaunā gada sajūta

zaļas piparmētras
rieksti grauздēti un vienkārši saujā savākti [zagti]
piparkūku sirdis 1,75 Ls/kg
prostitūtas sirds 30 Ls/h
svaigi spiesta neatšķaidīta citronu sula
sāls gar lūpas līniju
garšvielas pēc garšas
karsts bezdzimuma kakao
mandarīni apelsīni
greipfrūtu maiguma rūgtums
ziemassvētku kafija ar savu īpašo recepti negulētām naktīm
izbīrušas vīnogas gultā kur guļ bērns
plaušās dziļi ievilkšanās zvaniņu zvārgas, ieklausoties bērna
elpā
zemeņu zapte
mežrožu tēja
mandarīnu un krustnagliņu virpuļdejas
rupjmaize
kreppapīra čaukstiem līdzīgie smilšcepumu čarkšņi
ciemiņu atnestie āboli
meža sīrupa saldējums
bērnu šampanietis
izbārstītas krustnagliņas un sniegpārslas uz grīdas
kamīnam ziedotie meža ogu mētrāji
sprakšņi
ūdens kas vārās meža ogu mētrāju tējai
sprakšņi
čuššona lejot tēju 0,5 l lielās krūzēs uz

kurām attēloti no ogām pagatavoti saldumi
brūnie rīsi
baltie rīsi
brūnie rīsi
kāpostlapas dekoram
sāls sālstraukam uz malīņas
sāls gar lūpas līniju

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
MS Lakrimai

kāpēc ziemai ziemā nav auksti?
Kaspars Hauzers, dienasgrāmata

nav attaisnojuma
maniem aiziešanas ģenerālmēģinājumiem
bet lai cik dziļi tie būtu meklējami
kā klinšu spraugu čūskas,
atceries ka tu esi viena un asaras [pārslas, lietus,
kļavlapas, rasasūdens, krusa, sniegs, kvēpi utt.]
krītot sapinas
vērpjas pakšķot
bet sašķīst vienatnē
un ziema to zina
un ziema tikai sildās
un es tikai sildos
jo galvenais ziemā ir siltums
un skatīšanās savā elpā
bez rokām

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
Madarai Laurei

ja nu kas
ja nu

ja nu tavi acu kaktiņi ir pilni
ar zirnekļtīkliem
tiem kuriem nav rasas kankanu dejojošu rasas pilišu?

ja nu kas

ja nu tavas kraujas atdalās nemanāmi
kad tu ritinies no kalna
ķer lidojošos taureņus
(aizlauzto spārnu tev jau pietiek)
un pieneņu pilnām nāsīm nošķaudies?

ja nu kāds ierauga tevi
kad neviens nedrīkst tevi redzēt
kad tu esi neapslēpts noslēpums
kad tu esi uz nomoda un
aizmigšanas robežas
tās
kuras robežsargi ir bargi sargsuņi ar
draudīgām kaklasiksnām?

ja nu
ja nu kas
tavai ādai jābūt brūnai
ja nu parādās albīns,
lai var sasildīt
ja nu kas
ja nu

ja nu tu ierodies un uzzini
ka daļa no tevis ir slāpstoša
senaizmirsta mūžam dzīva zīme
(kaķu galvas pavada upi
līdz punktam
kur vairs nevar izsekot līdzī)
?

ja nu kas,
noskurinies un meties visā tajā iekšā ar otru monētas pusi

xxx
tīrajai r b

ieejū dušā
tas arī ir lietus
atvēries jaunai pildvielai
apelsīni noloba ādu

pirksti spiežas caur plēvi
ekrānā radot zīmes
noraso flīzes
noraso matos/ matos palikušie
putnu kakli noraso
neesi blakus iet lietus
ar diviem krāniem siltāk-aukstāk

xxx

meitenei ar ugunsrētu uz vaiga

nekas nav beidzies nekas nesākas
mēs ejam ar nocirstām galvām pilsētas
dzalkstījošās gaismās kaut kur augstu ir
brīva vieta mūsu sapņiem
mūsu aizelsušās mīlas puķēm
kas atver mutītes un prasa pabarot
kas pārziemos mūsu ticībā un mūsu atdzimšanā

xxx

nodzēries putnu rēnās balsis
 vakarā
 vakaro
 vakara slienas pār
 skārdā skārda jumtiem
 dzeloņdrātis
 sejā
es nepienākšu tik pilns
 kā
 klints kļūst upes cirtiens
 kā
 plauksta ir priekš glāstiem
 kā
 preparēta dzirkstele kad
preparēt otru ir liegts

xxx

sapnī kā nāves piesūcies skorpions
ļaujies ievilkties
zaļo lapu tējā
kalnu mugurkauls

pret gaismu mells izspiežas
duku duku duku
vecās tavas acis
izņem nomaina kodolus
iekšķīgā apjauzmā
nogrūž mani tavas acis
iztinās pa durtiņām
skorpions gaida nākamo blakusparādību laimei
skaraina spuraina upe ieslēpusies
niedru zvanos
apjukušos stumblājos
pārlec man pāri - zivs ar kukaini mutē

xxx

*veltīts diviem tikkopiedzimušiem teliņiem Milzkalnē
[23.05.2003; 24.05.2003]*

diez kādēļ es bēgu no vietas
kur sākas idille ar svaigi ceptu
ābolmaizi tikko izņemtu no krāsns
rudu kaķi kas guļ uz krēsla pie loga
gaismu uz koka grīdas
un mazajām meitenēm
kas tīra kartupeļus
nes salātlapas no dobēm
lej rūgušpienu krūzēs
un visi siltuma sablīvējumi visas šīs parādības
domā par nakts atvērto plaukstu
un neatklāto putnu neapgredzenoto brīvību
(varbūt sikspārņi)
un domājot par otru krastu un dzintara zvejnieka
visietilpstošo skatienu
to mazo meiteņu sejas kļūst dzintars

mums pašiem sava laika josla

kad zvaigžņu elpvados plūst dzīvsudrabs
mazie mīlnieki mājās dejot
mēness uz balkoniem notrīs
milžu lūpu kaktiņos ugunskuri deg
sargeņģeļi zem tiltiem nakšņo

kad zvaigžņu elpvados caurstaigājama tumsa

kad laterna plakstus atver
apdziest mango auglim līdzīgā nakts
iztramdīts aizbēg pār liedagu maigmes dzīvnieks
kā no platas lapas lejup skrien tumsganas putnu lāsas
kad laterna noglās it viegli

kad baloži rītu no peļķēm dzer
caur otru uzplaukst zieds caur ziedu uzplaukst otrs
miglā ligzdas caurviņas koku apakšdelmiem
aiz tilla šallēm kumeļi izraujas aplokā
kad baloži ūjināt sāk

kad saule apauļo pļavas
dievgosniņa aizlaižas uz cita zāles stiebra pirkstgalu
tumšogu mētras kutina pēdas
bērni jāj jājamzirdziņos
pa rociņām padota laime pirkststarpās iztek
kad saule līdz ar kumeļiem auļo

kad izliekamies gudri kā čūsku inde
kad sajūtu priekšvēstneši kastaņiem pilnas kabatas vāc
kad zem negaisa šūpolēm baloži lido
mums pašiem sava laika josla:
laiks aizmirst sevi laiks atminēties sevi
laiks atrast sevi dzīlēs un atgriezties atpakaļ

skats no vienas laimes iekšienes 2003

veltīts vienas nakts meitenei

mana modinātā,

kaut arī tu satiec sevi aiz katra zaru švīksta
nolaidens bezdelīgas lidojums ir kailcirte
kaut arī nevaru tavu acu liedagus paņemt starp plaukstām
kā ūdeni un apgriezt otrādāk
tuvējā ēna ir kailcirte
un tu tajā esi cirtiena pēda vai sveķi

sūnu čumšķi kad mežcirtējs tuvojas kārtējam saulrietam

mana vienkāršotā,

debesis ir pilnasinīgas
kad 50 zvaigznes minūtē krīt
kad sirds ritms 220 sitieni/minūtē
kad tavas ķeltiskās miesas
izgaismotām lietuslāsēm
krīt tumsas kabatā kā plastmasas zaldātiņi

mana remdinātā,

vēlos izaugt no zvaniņu mēlēm
lai zinātu par tevi to visu ko pasniedz divu cilvēku nakts
vēlos stāvēt kājāmgaisā
lai neviens neatņemtu debesu kvadrātiņu

mana kvēlinātā,

tavs smaids apvijas kaklam
un smaržo pēc skujām
tavās acīs milži mājo
turpat vasaras un strauti
dzimst
(un pa laikam kāds
stirnas mazulis)
pārāk viegli acis sajaukt ar dienvīdu sapņiem

mans renesanses pieminekli,

galvenais ir mūsos
zeme un asins

mans pēcrenesanses pieminekli,

kad līst, kleitai līpot pie ikriem,
jūties kā narciss bez spoguļa
jūties kā zieds bez ziedlapām
liec mēli uz mēles lai kūst
jūties kā zeme kā asins
jūties kā cukurvate kā
beigta bite starp logiem

mana lolotā,

tavā sejā viss ir viss
tavā sejā visi ir izdzīvojuši
es redzu:
divdienīgs kaķis sēž šupuļkrēslā
mīņājas pie durvīm bezpērkona debess
gaiss elpo mūs
es dzirdu:
karsta elpa kā atvilktņu aizciršana
pār koku galiem nolīst putni
kāds dedzina līkus uz mūsu zemes
gaiss elpo mūs
tavā sejā es pavadu visu savu laiku
cenšoties atšķirt atblāzmas no uguns
cenšoties iztvaicēt uguni
kaut saujiņu
gaiss izelpo mūs kad tavā sejā
visi ir izdzīvojuši kad tavā sejā
izgāzti koki ir mūžības pirksti
vāveres - pazarēs aizķēries saulriets

.....
un vairs neminēšu ne sevi ne tevi
ne noasiņojošo sauli ne neona reklāmām
aplīmēto mēnesi
ne apskaidrojošās lietus paltis
ne putnu pamestās ligzdas
ne aizsērējušo svecēs uguni
ne debesu valguma cisternas
ne nakts stilbu smaržu
ne zemes mālu mazasinību

lai vieglas viņiem smiltis

sekundes simtdaļa apgaismojuma

skursteņslauķis paziņo MĪLA braucot uz riteņa
vasarraibumaina seja tikai nosmejas uz lieveņa
bet viņam ir taisnība
ir dzimis bērniņš
viņš ir mājība
īstais nimbiņš

daudz ir apkārt mežu
gribētos sevi tiem piesiet
bet nekad nav īsto ķēžu
ar ko piekalt sevi un iet
mazais bērniņš iekāpis ne savās biksēs un smejās
pār viņu verandas logos dzidras lietavas lejās

+40 grādi pēc Celsija

par to vai tavi lieli iemērkti dubļos
par visapkārtesošo
par tuvīniem panorāmas ratiem
par testamentu
man ir tikai nojausma
man ir tikai lūpas vai siekalas
krūtis vai piens
pār zoda līniju
par četriem gadalaikiem un vienu garastāvokli
savu runu teiks lietus
savu runu mūsu vietā ātri noskalos lietus
un krītā zīmēta sirds
paliks vien pusvārdā
aprauta kļavlapa

5 Dieva esamības pierādījumi

dialogā ar Sv. Akvīnas Tomu

- 1) es
- 2) [es]redzu

- 3) [es redzu] caurvēju
- 4) [es redzu caurvēju] knibināties
- 5) [es redzu caurvēju] knibināties
sevi

nihilista apjukums

nav Nekā.
ir Viss.
viss ir teātris
viss ir nauda
viss ir zemapziņa
viss ir daba
viss ir pašapmāns
viss ir māksla
viss ir nāve
viss ir sāpes
viss ir spēle
viss ir laime
viss ir sūds
nav Visa.
ir Nekas.

xxxx

pārgrauzuši rīkles viens otram
lēkā apkārt dīvaiņi
ar plakātiem:
"apturiet atomkaru!"
"nāvi kapitālistiem!"
"dzīvniekiem ir tiesības
ne vien tikt apēstiem,
bet arī teikt pēdējo vārdu!"
"man nepatīk jūsu deguns!"
"atdodiet savus ietaupījumus bada cietējiem!"
"kundze, paejiet malā, man
tiešām ļoti nepatīk jūsu deguns!"

kā šķirot mikroviļņus
meitene rūtainām bantēm
pauz garām ar virvītē iesietām lellēm

meitene ir prom un

plakāti ir prom
dīvaiņi atsāk
ķerties viens otram pie rīkles

**par cilvēkiem, kas lepojas, ka viņus nevar nopirkt, bet viņus
nopērk un par tiem dažiem, kuriem nauda neeksistē kā jēdziens**

tavs sapnis ir tava cena

XXX
laiki mainās bet nekas nemainās
arnis

uz šīs netīrās ielas kanalizācijas vākiem sauļojas ceļu
policisti
elektrība sprakšķ un cilvēkiem rauj nost rokas, kas gan ir
rokas, ja norauj veselus ķekarus siržu:
dāmas elegantiem sunūkiem pastaigājas
JO VIŅAS IR INTELIĢENCE
jo viņas ir elite
JO VIŅĀM NERŪP ROKU PASTIEPUŠAIS IZSALKUŠAIS
jaunieši ar drediem pīrsingiem grebenēm pulcējas un spriež
par drediem pīrsingiem grebenēm
JO VIŅI IR JAUNĀ PAAUDZE
jo viņi izliekas nejūtam sāpes
JO VIŅU DZĪSLĀS TEK STILS
aiz mājas stūra netīrs pagalms
bērni spēlējas ar smiltīm un smilškastēs suņi kakā
JO VIŅI IR SUŅI
jo viņi nezina kas ir pokemoni
JO VIŅI SMILTĪS ROK KAULUS
aiz šalles aizslēpies klist brīvdomātājs un izdomā nevienam
nevajadzīgas domas
JO VIŅŠ IR FILOZOFŠ
jo viņš ir brīvs
JO VIŅŠ NEZINA KUR NOPIRKT LĒTĀKO PIENU
ogļračī nāk mājās melni kā purva dzintars
JO VIŅU JĒGA IR KĻŪT PAR OGLI
jo viņi naktīs neguļ
JO VIŅI IZVARO ZEMI
atslēgu meistars darina atslēgas

tās visas ir domātas atslēgu meistariem
 neviena nav derīga uz šīs netīrās ielas
 JO VIŅŠ DARINA NO METĀLA
 jo viņš nezina sevi
 JO VIŅŠ NAV IZKALIS SIEVIETI DZELZĪ
 krogū nodzeltējušām oficiantēm iekrīt acis
 glāzes kļūst netīras sulas sarūgst
 JO VIŅAS LIETO KĀ SIRDŠZĀLES
 jo viņas ir sakaltušas kā lašmaizītes uz apputējušās letes
 JO PAR ILGU NEJĀJ BALTIE PRINČI
 diriģents steidz mājās pabarot sievu un trīs mazās mutes
 JO VIŅAM NEPIESTĀV BALTIE CIMDI UN LOCINŠ
 jo vairāk viņā ir neapēsto cerību neizdzerto sapņu
 JO KAIMIŅI IENĪST KLASISKO MŪZIKU
 parkos pīles peldas ūdeņos
 un bezpajumtnieki mazgājas
 JO VIŅU VAKARIŅAS IR CEPTA PĪLE
 jo pīles nomazgājas tīrākas
 JO JĀDZĪVO TĀLĀK LAI BAROTU SAULI
 un pārējās sirdis atņirdz zobus un kož viena otrai
 ::

JO NEVIENS NESAKA KUR IR IZEJA JO LAIKI MAINĀS BET VISS
 PALIEK PA VECAM JO DĀRZNIEKI NEMĀK SPĒLĒT ŠAHU JO SKUMJIE
 SAKAUJ ZVAIGZNES JO NEVAR NOMIRT SAULAINĀ DIENĀ JO IZLIETOTI
 CILVĒKI JĀIZMET MISKASTĒ JO ESAM PRET VIDES PIESĀRŅOJUMU JO
 NEVAR PAMEST SAVU TERITORIJU JO IEROČUS NEMĀKAM LIETOT KĀ
 KIJAS JO ZIŅAS PAR KARA UPURIEM IZSAUC TIKAI ŽĀVAS JO
 UZMANĪBU: GANDRĪZ PAR VELTI BRĪVĪBA JO KOMUNISTI NESASKATA
 KOMUNISTUS FAŠISTOS JO KAD PALIEK BAISI VAR AIZVĒRT ACIS JO
 KAD PIETRŪKST ELPAS VAR ATŅEMT TO CITAM JO KAD BĒRNI SALAUŽ
 SAVAS ROTAĻLIETAS TĀS VAIRS NAV TIKAI ROTAĻLIETAS JO ŅEM 3,
 MAKSĀ PAR DIVIEM JO VAR SMIETIES UN SMIETIES ZOOPIĒKĀ JO
 ZVĒRI TAČU IR BŪRĪ JO KUR PALAISTUVES TUR SILTI JO VAIRS
 NENOSLĒPT UGUNI KAS PLOSA JO SIRDĪ IETETOVĒTAIS KAROGS
 IZBALOJIS JO BAILES NORAUJ ZĪDĪTĀJĀM PIENU JO TIKAI ***,* \$
 MAKSĀ MANA DRAUDZĪBA JO DEMONSTRĀCIJĀS IET TIKAI PAR
 ZOBUPASTAS MARKU JO NEKUR NEAIZBĒGT NO SEVIS JO DZĪVAM SEJĀ
 NEUZDRĪKSTAS SPĻAUT JO PAT UZ BEZPALĪDZĪGIEM PUTNĒNIEM KĀPJ
 AR ARMIJAS ZĀBAKIEM JO NOMALES TUALETĒS IR DAUDZ VIENĀDA AR
 TO KO DRĪZ AIZMIRSĪS SAUKT PAR DVĒSELI JO SKURSTENSLAUKI
 TIKAI KRĪT BEZ LAIMES JO KUR {EQ TUR ARĪ GBPLF JO BĒRNOS

MANTOJAS IZGĀZTUVES JO VĒJI NĀK BET MEITENĪTEI TĀDS SMAIDS JO
ROZĪNES BEZ KAULIŅIEM NAV ROZĪNES JO MĀTES RAUJ DZIMUMZĪMES
NO SAVA BĒRNA MIESĀM JO SKAIDRĀKS PRĀTS JO TUVĀK NĀVEI JO
SKAIDRĀKA SIRDS JO TUVĀK MĪKLAS ATMINĒJUMAM JO SEVIS
PIEPILDĪJUMS IR ĒRKŠĶI JO NĀVI PANKIEM JO SKVOTOS DZĪVO TIE
NETĪRIE UTAINIE ŽŪPAS JO MANA DZĪVE IR MANA VĀRTRŪME JO
POLICISTI IR LABIŅI JO TV RĀDA VARDARBĪBU JO HUMPALĀS
TIRGOJAS AR PAGĀTNI JO KAD PIRKSTU GALI NOSALUŠI APJĒDZ KA
TEV IR SILTI JO PULKSTEŅU PENDELES VISUIZSAKOŠIE SOĻI IR
PASAULES ROŅI KAS IZNIRST STARP 3 VAĻIEM LAI SAPLUINĪTU
GAISMASTUNEĻAGALĀ BALSIS JO PUTNI DZIED DZELZSBETONA BALSĪ JO
JO JO JOŅOJAM TĀLĀK SAMINOT VIENS OTRU TIECOTIES VIENS PĒC
OTRA

sarkanbordo laukums kur atrasties ar vienu pēdu

tas ir vienīgais vairs veids
kā izdzīvot -
sastingt
aplipt naktstaureņu plāksteriem
baudīt debesu dziļo skūpstu
tas ir vienīgais vairs veids
kā izjust -
kā rūsas mākta lāpsta starp zemes krūtīm
tava roka ieslīd manā:
mērīt ceļu gaismas plankumos
nomesties ceļos vakara priekšā
un aizvietot otrā melno ar baltu

ieraksts pasaules sūdzību grāmatā

vienīgajam zemes frizierim jābūt uguns stihijai.

bet

birokrāti paņem šķēres un cērp
papriekšu kokus, tad lauku ceļus izcērp, mazas bodītes,
vecpilsētas, zemniekus un brīvdomātāju kopienas.
un vietā ielīmē asfaltu, betonu, stiklu.
it kā zibens nemācētu liedagam pieskarties.

xxx

Svenam, Orākulam, mūžībai

starp tavām lāpstiņām
pieliku pirkstu jutu
ziloņu satracināto baru
zeme drebēja
starp tavām lāpstiņām
ieliku roku līdz elkonim
bet tad taču visi Himalaji
drebēja no sauciena
APSTĀJIES

starp tavām lāpstiņām
jau bija roka līdz plecam
un lūpas saskārās ar
tur augošajām margrietīņām
ko likt jaunavām matos
uzmanīgi liku kreiso kāju
un atspēros pret šūpuli bez bērna
pret šūpuļdziesmām un grabuļiem
koka klucīši bija salikti mīlā mulsā apjukuma smaidā
starp tavām lāpstiņām
jau biju iekšā izņemot labo kāju
un tā notirpa un degunradži izņēma zilās pērlītes no acīm
un zeme notirpa
un debesīs putni krita
starp tavām lāpstiņām
gāja spoki bari
es ieķēros tiem svārkos
biksēs smokingos vakarkleitās
un nobļāvos pa
visu ielu: MAMMU
NOPĒRC MAN CUKURVATI

upe/tilts sadala/vieno mūs

vienā krastā:

es esmu izgāztuve
vējs glauda man galvu kā mamma
bet es nevaru pacelt acis

seja iespiesta ceļos
ceļi pievilkti krūtīm
es veldzējos
beidzot es atrodu asaras
beidzot mana seja ir tīra
esmu nomazgājis klauna grimu

otrā krastā:

maza večiņa klibo ar spieķi
un grumbiņās ap viņas muti ir
ziedputekšņi
katra viņas elpa ir
gaisā palaisti baloni
viņa ar prieku dalās jaunumos:
"sālsraktuvēs atrasti apķērušies skeleti"
"rīt būs lietugāzes dienvidu rajonos"
"bankrotējis lielākais ādas apavu ražotājs"
viņas elkoņos ir mazi āboliši un
milzu mazdārziņi kuros uzsliet telti un
pārtikt no nenobriedušiem augļiem
viņas mazais augums
ir kā kafijas kārbā nodzeltējušas mīlas vēstules
tikpat dzidrs un ārpātīgi pazīstams
bet tālu aiz esošs
viņa daļa bērniem piparmētru bonbongas
viņa baro baložus ar pēdējo maizi

uz tilta:

ap večiņu pulcējas astronomi domātāji
matemātiķi mākslinieki
izlaužos cauri pūlim
un vaicāju rāmo acu pārim:
"kā dēvēt Jūs, kundze?"
večiņa nolaiž acis un atbild:
"vien tu vība"

cilvēka dzīves sastāvs

sākās ar daudzpunkti... seko maza nāvīte. bet cilvēks
atdzimst jaunai daudzpunktei...
.
. DAUDZPUNKTE IR TRĪS
PUNKTI...
.
. beidzās
ar mazu punktu. tam seko daudzpunkte...

Laurai Marī

*piedzimusi: 18.03.2001
dzimšanas vieta: Elmshorna
dzemdības: spontānas
vecāki: Kerstina+Tomass Profti
garums: 52 cm
svars: 3,650 kg
dzīvesvieta: Alberta Hirša iela 3b, Elmshorna*

tavā sejiņā kā sēru lente stiepjās skatiens
aizlaicīgs un kā divas naglas tiešs
it kā tu vērotu grimstošus kuģus
un būtu par mazu lai palīdzētu glābt
it kā tu būtu šī gadsimta seja

pilnais izzūd, tukšais plešās = smilšu pulkstenis

līdzīgs buldoga tvērienam tavs skatiens
kā nepārejošs bads tur nomodā
it kā tu iekāptu melnā bezdibenīs punktā
un būtu par mazu lai izgaismotu
it kā tu būtu šī gadsimta karognesis

vienotībai jāpastāv caur = pretstatiem

pierītē grumbas kā dzīvības robežas autogrāfs
neiespējamas un kā ar lemesi uzplēstas
it kā tu pieprasītu bērības atlikumu
un būtu par mazu lai saņemtu plaukstās
it kā tu būtu šī gadsimta gars

sākotne iet caur tukšumu = dzenoties pakal gaisa pūķim

**pēc meitenes, kas atgūlās uz bruģa un skatījās uz debesīm,
sakot "nu, paskaties, tur taču viss ir!"**

kad

mani nodod bērnības draugs
pretimskrejošie suņi kož līdz kaulam
es domāju par bāreņiem
kam nevajag kaut kādas materiālas vērtības
televizorus plīša lācišus kompjūterspēles sūda šokolādītes
politkorektumu laipnību snobismu kapitālismu
t-krekliņus ar poppelniem diskus ledusskapjus pulksteņus
(pulksteņus jau vismazāk, viņi jūt pulsu caur sevi, jūt katru
sekundi izurbjoties viņiem jo kurš gan cits ir laika
taustāmākā izpausme kā baloži sētnieki un bāreņi)

kad

mani pamet meitene
paziņas izsviež pa dzīvokļa durvīm
vēlos būt kaut kur citur
tukšās augstceltnēs
kaut kur citur
tukšā pilsētā
kaut kur citur
tukšā frontes līnijā
kaut kur citur
tukšā vilciena vagonā Grebenščikova dziesmā
kaut kur citur

pie bāreņiem vēlos
pie pasaules dāsni pamestiem bāra bērniem
atnest sirds izkaltušo kļavlapu
atnest pazudušās paaudzes nepazaudēto sirdi
uzrunāt krūšu kurvī esošās frekvences viļņos:
"dodiet man plaukstas, iesim pikoties
ja vēlaties pavasari, iesim bradāt pa peļķēm
ja ielūdzat rudeni, iesim pa alejām vākt lapas
ja pavēlat vasarai būt, iesim peldēties vējā
un tad sēdēt uz saules sakarsušiem akmeņiem un atcerēties
mātes pienu kas ienāca mūsos kā injekcija nepretoties šai
pasaulei

atcerēties siena smaržu niedru noslēpumainību un iemigt viens
otram klēpī varbūt redzēt kādu sapni kā kaulus spēcinošu
novārījumu
un beidzot, pārvarot sevi, noticēt skaistumam, pārvarēt sevi
un noticēt kādas vecas zīlnieces pareģojumam
ka esam pulksteņmeistari 13. gs. Sicīlijā
un pamosties maziem kā circeņiem visumā
kāršu namiņos pamosties varbūt ar skumjiem smaidiem
bet ar dzīvu vēlmi atrast labāko sevis variantu
iesim ar tējkarotīti sist vasaras blūzu pa siltumcaurulēm
pak tit-tit pak-pak tit-tit-tit pak pak pak-tit tit tit tit
pak
spļaut uz milzīgām koku lapām mazas bonbonciņas
un vērot kā tās krīt
gluži kā bezsmadzeņu zvaigzne kas nemāk pat normāli nosisties
iekrīt mums matos un ilgi gruzd vēl ilgi mēs neievērojam
ka uz pleca iemidzis balodis
un siltā vakara nobeigumā
atklāt kādu ikdienišķu noslēpumu -
jāņtārpiņi spīd un īsākajā naktī
izskatās ka ap meža ezeriņiem ir sastājušies
kaut kādi dabas mīlestības sektanti
viņi nomet savas platās drēbes
šķirot migliņu kā bultas peld bez klusuma
bez peldētprasmes bez klātesamības
izpeld krastā šķirot migliņu
un izskatās ka jāņtārpiņi spīd”

mirstot līdz ar saulrietu

uz spalgas saules dēļa
šurp atnāk sapņi tie
ko nesapņo uz pēļa
ko saņem trūcīgie

apkārt cikādes sēj čukstus
viņos lejot liesmu
krūtīs jūt tie smagus pukstus
skatot saules dziesnu

neiepazītā sieviete zem kājām.

neiepazītā sieviete virs galvām. rīga

pavisam dzīva bulvāra meitene bruģakmeņa
matiem izkārtņu acīm skatlogu muguru torņu
rokām

pavisam noasiņo ar sarkanu

ik dienas pa vienam balodim acu kaktiņā ik dienas pa vienai
sirdij cilvēkā ik lietus dienā pa jumtam ik dienas pa sirmam
matam ik dienas pa skaņai un krāsai

vilcieniņš brauc kaut karuseļu garša ir aizmirstākā pilsētā
tikai pažobelēs vēl kāds redz klaunu kas mazgā nost grimu un
sarkano degunu liek kaķa kapiņā turpat

tavas rokas ir nostrādātas un katra rievā tajās peļķe
tu atver uguns kārbu paņem caurspīdīgās liesmas savās rokās
un sastingsti

nevaru paturēt visu ko dod man mīlotā [pilsēta] es lūstu un
lejos ārā kāds paņem pārpalikumu un nopērk maizi gaismai

kad tevī suņi noplukuši bradājas un bērnu murgi tur nomodā
kāds uzspēlē saksofonu nosūta gaisa balonu tuvāk bēniņu
baložu apliem atrod savā kāpņutelpā pakārušos jokpēteri

tava sirds mētājas pukstoša tuneļos kur Pētera 1. kararati un
spoki uz iesmiem cep kanāla pīles brīžiem tev grūti brīžiem
tu no baznīcas torņa izskaties kā ārprātīgā izlaistiem matiem
garā baltā kreklā

kur tu raudi nāk pavasars maigs tavas acis susina ziedu
palagi līdz piemineklim ar trīszvaigzni kad tu ilgojies
sapņaini tavas gūžas kaulā griežu visus pasaules mīļvārdiņus
un dodu skarbākajiem klaiņsuņiem

kad pastiepu tev roku tu pastiep savu pretī aicinot lai
kāpju tavā plaukstā un turpinu ar pastieptu roku iekrampēties
garāmgājēju acīs līdz tie nevar paiet garām un kļūst par
magnoliju krūmu man blakus

vienmēr embrija pozā pie tavām kājām guļu lai ieklausītos
dīgstošos laikmetos lai izlauztos caur sacietējošo
visaptverošo betonu lai ieraudzītu nevis to ko sauc par mīlu
bet vielu kas kūniņās pārziemo

kaži pa kokiem
skraidelē mani smiekli aizgūti
no tevis es pasmeļu
tevi plaukstā un tīru
dzeru aizgūtnēm dzeru
un vēroju tavu seju
no zvaigznēm saliktu

mēģinājums nepielīdzināt pilnību nepilnībām

Vai sieviete ir kā kalna smaile
vai smiltīs iekritis zieds
vai pāva spalva
vai ugunīgs kamīns ---

nekas nav tik pilnīgs lai izteiktu sievieti
pirmatnējais spēks, viņas būtība ir aplis pilnība
vīrieši dzīves laikā drīzāk atminēs dzīves jēgas jautājumu
kalna smaili Bermuda salu noslēpumu polāro nakti nekā
sievieti
tādēļ kalna smailei smiltīs iekritušam ziedam pāva spalvai
ugunīgam
kamīnam vislielākais kompliments ir tikt pielīdzinātam pašai
pilnībai:

upes straume kā sieviete
zemeņu smarža kā sieviete
bezdibeņu akas kā sieviete
zvaigžņu lietūs kā sieviete

arguments pret pašnāvību::

(neskaitot koku)

(un upi)

(un putnus debesu velvēs, varbūt daži arī apmaldās,

bet es ienīstu skolas zemos griestus un cilvēku sulspīdes)

(UN NESKAITOT TEVI PAŠU)

"nāve ir vienvirziena iela".

pašas pašas pašas beigās

pankūku ēšanas pasākumā pie VJ krīsha

klementīnu bars krūšgalu
vāzītē notver klusuma bites ar
medu uz pēdām uz trauka
paliek pēdējais auglis pēdējā
konfekte pēdējā pankūka
pats pats pats pēdējais
smaids bezzobainā mutē

meitene daudziem čirkainiem matiem
paņem plīkpaurainu vīru ar karā
amputētām kājām pie rokas uz tējnīcu
noliek centrālajā vietā bezstūru
telpā smaida un vēro kā ēnas list gar
vīra apmutēto kāju malām un ielien zem
abažūra dabūnot sev galu sastingstošās
pašās pašās pašās beigās
uz vīra sasprēgājušajām lūpām

mana reliģija šodien ir baloži
svētais vakarēdiens - tiem izbarotā maize
pašās pašās pašās beigās
būs smaids bezzobainā mutē un
mana reliģija paliks - "šodien"

**mūžam dzīvajai ikonai - annastantei
un viņas suņukam Ladai pie pelmeņu ēstuves**

dzirksteļo rīts
īssavienojumā
šai ikonai
nav zelta

šai svētnīcai
vīraka vietā
izpūtēju gāzes
liķu smakas
tirgus klaigas
par šo svētumu
nerunā mūki
bet gan noskranduši
kranči ar savainotu
ķepu izrej pa gabalam
vakara miglu
šai ikonai
zelta vietā sirdsapziņa
vecā šī gadsimta
piemānītā sieviete
auž pasaules tīklus kopā
dzīvesprieka kļiedzienus
ar 4 izsmeltiem
skumju okeāniem
bērnu ratus ar baznīcu
torņū smailēm
ticību ar krustu
mūziku ar ielu
padībenes ar laimi
šai sievietei nav dzimuma
viņa ir no izmirstošas cilts
no sirdscilvēku cilts
viņa ir mirusi
viņa ir šīs pilsētas sirdsapziņa

sieviete noloba pa
vienai mīzai garāmgājēju
mūžos viņa stāv uz ceļiem
nākotnes priekšā
viņa ir bite
iedzel stenošajai
smilkstošajai tīrpstošajai
pilsētelei lai tā
nemirst lai inde ārstē
iedzel aizstāvēt sev atvēlēto mūžību
viņa ir bite

smalkas viņas atmiņu kores
pilnas ar rūgtu un derdzīgu
patiesu un tīru
pilnas ar atstātiem noslēpumiem
neatklātiem ideāļajiem akmeņiem
pilnas ar Kristu

viņa ir bite
un atvadu vietā
pār skumjo galvām nolīst salūts

gaišo debesu cirtas
viņu sedz un baro
caururbjošs Kristus skatiens izurba vecajā sievietē aku.
mūsdienās visi iet uz to aku pēc ūdens, brauc pat no tāliem
novadiem, un aizgūtnēm dzer auksto, tīro ūdeni.
viņa ir svētavots
kas nomazgā grēkus un skumjas
kas dzemdina prieku
nepārtrauktās dzemdību sāpēs
kur nokrīt viņas asara
paliek atslēga
noslikušai cerību piliņ
gaišajām skumjām
neatslēgtai sirdij

viņa ir bite
un atvadu vietā
pār skumjo galvām nolīst salūts

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

uz nobrukušā krasta
stāv vīrietis
mati plīvo sejā vējā
[horizontu neredz]

ledus iet
atklājas upe
skaistu seju tā pūš miglas gredzenus
gārņiem

pretruna

žēli noskatās krupju zēns
uz mēnesi nolupušas
miglas krāsā -
"tas grasis man
pieder vienmēr,
bet vēders kurkst"

kū syrsynoj tāvzemis sīnōžy?

*Marija
Dīva mōte
paleidz myusim
VYSOD*
uzroksts Boltockolna kapellā

I
pārkiuņs pylns kai prūds
aiz kolna
mekļej kur acavāsynōt
iudiņs porīt por molu
izšaun mieļeiti
aj pa ceļi, nūgrand
pārkiuņa alpa, aj pa
ceļi

II
par kū munys sauvis sausys
gar zūdu berzeju ašņi
kod nabyut tys byus gaisma

III
maudotīs prūdā pi ņiuļa stārkalātim pologim
asmu nūdōmōjs

ar skolojamim iudiņim
prūdā ņtak rūku līņejis

IV
tovy pādy paīt garom
i pīcys minutys paīt
 atrūņ maņa kod tyucs ņvalk atspeidumus
 myusu dalmūs
ņiu asu izsvīsts nu laivys
=sazaškāluša prizma
zemis vyds speid nu ašņa kai kareivs dzeivs
ai syunu apaugušym placym

ņiuļa nōtrōs
spīgeļi nūgrymst
pārkiuņa motūs

V
višņis izaugušys da dabasu
galūtņis vīņ
vysu kai ar pologim pōrklōj

VI
zam agrystu kryuma pīzaceļu
piec zaļumballīs kod nabyut
munys osorys ir spīgeļi

VII
putyns malnboltu kvadrateņu
klōtim spōrnim
pi molys zibeņoj

lātōkō vīta kur
porlaist nakti
byus tova dalna

VIII
pagaisynōju fotokarteņis
kur iucātīs iudiņa alpu
aizīt kaida navīņ
cylvāka sapyns
aiz tō kolna
kas kōsej
kas pārkiuņi gaida
pavysam na sirdeigs

[dzēšu remdij]

x-rindes

pārkvēpušie lietus pilieni
kāsi savēl
un notur
zāles
stiebru
mesi
atkal zem mēness
tavi pirkstu nospiedumi

plīst kristāla
putnēni
pret
dzelzsbetona jūru -
zvaigznes krīt

liegs aizkars vilnis atduras
pret saplacināto
ūpja galvu
apēd troksni!

atbilde ir vientuļa
jautājums nekad nerasniedz
mērķi
klusums mūs uzzīmē liedaga
smiltīs. un nodzēš
uzzīmē mūs citus
uzzīmē citus mūs

ieklausies -
caur musona plūdienu
nedzirdam lietus notriektu bitī

pašattīrīšanās.
izkvēpinātās telpās
balodis lido

zem stikla mēness
kā taurenis vai pastmarka
puika paslēpies nošķaudās

iesalis ezers
iebalzamē
ievakares sliexni.
iečukstas cikādes

notamborētās Visuma rūtiņas
kā baletmeitene uz pirkstgalēm
tur lāpu kura sadedzina
neīstos

koki savus
knābīšus atver
un tajos
ielido putni

pūces seja tik cilvēxīgi
mīļa patrāpās pa rokai
akmens švīksts gaisa vaigu
kaulus augstos lauž
un atbrīvo pūci

meža apgaismojumā
iepeld lietus zivs
un noslāpst

upe nav mēma,
tās mīmikā ielido
meža pīles

kravasmašīna-mēness
aizved atkritumus un mirušos
uz nakts zonu

ir puse rudenīgas nakts.
ieplīsušā mēnesnīcā
gulbju pārs

izplūst tā kā piens eļļā
kritušo augļu maigums
rudens nošķaudās
līdz izplūst divu pludmaļu smiltīs

pār upi nokritis koks līdz pēdējam skatīsies savā atspulgā
saskarsies ar to
un tai mirklī būs paveicis daļu no tā ko sauc par mūžību

pazīsti to rāmo meiteni ar
zilajiem matiem?
jūra

sitas sirdis viena pret otru
dun pulsējas noskaņas
krītot rasā uz muguras

rekur
stāv laivinieks
un baskāje
smilšu žiletēm
cenšoties pieskarties

atļaujies no rudens
lapām un kritušām vabolēm
salikt savu seju

atgāzis galvu veros rudens kokos
līdz uz ādamābola
pīlādžu sulas sāk pilēt

-vai tu esi redzējusi tos cilvēkus
kuru rievās ir kā aizsprostus pārvarējusi upe?
-prasmīga dārznieka veidots daiļdārzs

trīs vanagiem
aiz mugurām
trīs vanagi trīs

rītausmas priekšvēstnešu dziesna
katrā gliemežvākā vilnis mēlēm treonālām švaukstās
un vilnis šis pagriezies lēns

divas rokas ārā no glotainas zemes -
nakts punkti
meža lāpstīņās

sieviete sārtu ādu
runā par mēnesi

agrs rīts gurdi atvelk man plakstus
un palagus novelk
uz gurniem.

izlādējusies baterija nakts
pamestie nav vieni
kauls pasviests arī skumjajiem

sausu skuju karaliene
ieslīd vēja zvanu mūsos
pamostamies

pērkonš I iztek pērkonā N pērkonš R ietek pērkonā I.
cik pērkonā nepieciešams,
lai tas būtu patiesi!

kā stikls
aizsvīsti tu tumsa
bezgala

cietumi ieresto mūsu sejas logos
kuri restoti vēl
mazākos logos

svaigi nolakota skaņa kuru
vēl nedrīkst saklausīt
- tikko bija tāds lēnīgs vakars

ar grūti izdzēšamu psiholoģisko smaidu
aidā pār mūsu pļavām
birst rudens lapas

esmu plašā telpā
tik plašā ka neticās
saulriets

rudens visu pasaka mūsu vietā
mums tikai jāsež uz soliņa

pretī strūklakai

saule izbeidzas līdz ar jautājumu
ko domā jukušais kad iestājas
sejas garie vakari

kā es gribu būt sāls
to jūt tikai attāls
sāls nograuzts koks

uz pārmijām sirds sagriežta tiek
un baložos bumerangos vēja suņos pūķos gaisa balonos
uz visām pusēm pagaist

skat piruetēs griežas bezdelīgu pretmeti (debesis)
rau zibens sasper pašpasludinātos
dzi sāk putni ligzdas vīt
dzi d z i
tie meklē sevi atbalsī

melna spalva un bālgans sejas aplis
sīki balti kaķēni pūkaini ar tikko atvērtām acīm
kā milzu spoguļiem kas aprij sevī katru mazāko apkārtējās pasaules kustību

par daudz
par maz
tomēr siltums

kā asmens sagrieza gaisma seju joslās
kurās drīkst ienākt
kurās drīkst ienākt tikai tev
kurās nedrīkst ienākt

žļerkstoša gaisma
šķīda uz visām pusēm
četri kakti un akvārijs bez zivīm

ziedēšanas ceturksnis strauji pagāja
ar asajiem nagiem gar skārdu
ieskrāpējot tapešu ornamentā
tavu vārdu

es abām rokām ieķēries šai paisā zālē
un lai vētras vēji mēģina mani aizraut sev līdzī, lai
nekas nesanāks
esmu savā kopienā

mammu mēs metīsimies ceļos
un celsim smilšu pilis
baloni paskat baloni!

tu atkal paskatījies tā
kā ostas saņem kuģus
kuru ēnas ir vraki

nakts spēļu automātos
kāds noklīdis spēlmanis
met bezsvara monētas - zvaigznes

sarkanās magonēs
sarkanā saulrietā
sarkana bumba

dūmi tek vertikāli
aiz upes upe
esi tu

putnu vīnogulāji bez dzeloņdrātīm
apkārt maizes mīkstuma
tu

pie dod, bezgalība,
es tevi uztveru tikai kā
sievieti ar skaistu sejas faktūru

lūdzu nodzēs gaismu
kad nāc -
lai ieraugu tīsto

nemāku atvadīties
paskatos akmensdārzā
un skatienā neatskatoties aizeju

es gribētu ar tevi veidot pāri

tā lai nedari man pāri.
pāri mēness, pāri

kā nesūbējošs pīrsings
debess apelsīnšūnu
lūpās mēness

es zvanu draugiem, kad gribu paklusēt.
-gulieties uz zemes!
lūk, palūkojieties koku galos -
tā ir draudzības definīcija.

un kajās zem nakts spārna
tās kliegz
divās balsīs

ritmiski vēja šāvieni
garām man.
tie trāpa kastaņlapās

tavas acis
un vientuļie stāvi ar
aizsietām acīm pie sienas -
viegli sajaukt

man nav jāizliekas,
rudzu vējš nav rudzi,
bet gan vējš, kas mājo
rudzos, kas nes to smaržu,
kas mājo rudzos.
man nav jāizliekas,
rudzu vējš ir galīgs

es jūtos lielāks kā esmu
izslēdziet to troksni
izslēdziet to troksni
no iekšienes

debesu alķīmija
uz labu laimi pavīd uzspīd
un gaist
gaist

dzērvju kāst
aizsvīdušā debess rūtī

sasiets virvēm
nespējīgs izrauties
izmežģīts
mēness.
zem tā
iesieta jūgā
velkoša zemi
aiz sevis
upe

dzeltenā līdzenā
zālē uzvijas
pa stiepli lietus

putni mirst mākoņos
(pāri kalnu
pārejai sešas
kalnu kazas)

sarkankrūtītis
izsistā rūtī kā leduspuķe
dzīvs

ēnu teātris ar divēnām
(pārīši dodas mājup)
dabiski, ka mazliet rasina

pret logu
vienā pusē rīts
otrā meitene

saburzīta gaisma
katrā rievā
pirmās sniegpulkstenītes

uz baltas klints stāvu
un planējoša ērgļa
acs šķidrums

kaut nav pasludināts karš,
magones zied
asinsarkani

meitene ap pleciem apmestu pledu
ziemotā verandā vēro -
izlijis atdzisis saulriets

pērļu ēdājs apēd laiku
manu un tavu
mammu un papu

krasta zilā svītra
dzeltenas skudras
tekalē pa liedagu

es piesaucu jūs!
neskatīties caur pelēku laukakmeni,
es tajā redzēju - glāsti jūra šūpoles
(gandrīz tikpat cik sniegs)
(pirms tas nokrīt uz zemes)

es piesaucu jūs!
pārcirst visus elektrovadus
pārstrādāt kompjūterus suņu barībā
pārkausēt tramvajus lāpstās
un izrakt katram savu aku

niedres kaut ko teica
neatminos
bija pilnmēness

ir četras debesspuses.
uz kuru pusi debesis?
katra kļavlapa domā savādāk

es ieelpoju mākonī
manas nāsis tagad ir
debesis

purva zāle notver
piekūna dziesmu

debesu atslēgu

vakars ieiet
ezerā brūces mazgāt
un zilās spāres
uz ziemeļvēja pleca atdusas

lieks pie mirušajiem
es pie nākošā
tilta silta nakts

debesu spārnu atvērumā
katra galva
putns

tavās krūtīs
tavās lūpās
lietus nav gaidīts viesis

šoseja mūs pārsita kā kāršu kavu
trijās daļās sudraba stienī narcišu vējā
skattornī taureņi ir krāsaini beidzot
atceros tevi līdz rītausmai, zemāk ne
naktī kā saule vai rasas putns

deg ledus sirdī
plīst tilti
čīkst augststāvenes
un mazam bērnam
apnīk būt par bērnu

rudens un ziemas mijā
es mainīšos kā mainās
zīmējumi uz alu cilvēka kakla
kur pulss

pienā mērķts bērna smaids
piepilda tavu istabu pirms
došanās pie miera

trakoti gribās
kļūt par plaisu laternas stabā

un aprakt tumsu sevī

zema zibens piere
paberzējas maigi
pret zemes pleciem

ar vienu aci vēl dzīva
plaisas pusceļā kaija
savvaļas ķirši saka tai priekšā
(ka nav iespējams atbildes visiem gādāt)
šauras trīsas pakalnes ādā

pērkons iet uz apakšu
aizvērt plakstus
nodzēst gaismas
un smaidīt klosterī

vēlējos tevi trauslu redzēt
kā sievietes labības laukos -
skaistas jo sērīgas

kļuva patīkami būt vergam
sirdsbalss vergam
tam lūpas gaišākas kā citiem

aiz koku ēnām
mūsējās kā ēkas
bez logiem ar spokiem

aiz kokiem
slapjajā zālē
rudens

cilvēki mainās
koki mainās
gadalaikos iestrēgst

kaut kas knosās
pret virszemi un pazemi rīvējas
sviedraini mākoņi

zvaniem pretī

steidzam mēs kā purvā
slīcējs pēc saknes pēc zara

starp mums sabrukusi māja
kā vēl var izturēt dzīvi uz pleciem
ja ne cerot ka pasaulē ir celtnieki?

tagad klusē
vietā kur ieelpa izelpa
vietā kur starp brīdis

turies pie dzīslām
pēdējās dzīs
pie cietuma durvīm

atskatījās plāvēja
(zirgastē sasietie mati)
un saule tai pār plecu

o dāvana kad tavi pirksti MANAS teltis meklē

cilvēkam ar nobružātu lācīti
uzacs kā cunami vilnis
uzskrēja līdz pieres augšdaļai

sit plaukstas
koki mākoņa malā
lietus kavējas

zirga pavada elpā
pavada uz novakari
ganībās

cilvēks uzvilcis
eņģeļa spārnus
aizbultē debesis
ar dubultbultām

upē mēness
un kaili cilvēki
augļojas

pār laipu stīdz migla
kad bēgums atritina mirušās
meitenes potīti ar sudraba ķēdīti

mana vecvecmamma bija klints
mana vecmamma - pretstraume
kas esmu es

-vai pasaulei nepietiks ar mani?
reiz vaicāja ērglis reiz jūra
reiz sāls

cirka baloži
attālinās - mazāki mazāki mazāki KŪPOŠI
bet es izvēlos klātesošu tevi

neizšķirts
esam līdzsvarā
vienā svaru kausā es
otrā pasaule

iedziedājās rīta putni.
labāku dāvanu
nevaru iedomāties

novērsos no tv švīkainā ekrāna
flaneļa kreklā tu stāvi/ pie durvīm manā
kreklā/ pie manām durvīm gaisma/
tev lejas cauri kā caurspīdīgai

bez domām
bezdelīga vītero
zemu

sarecējušas grafiņi un gaismas šķēles
reivs skan dārdoši visas ielas garumā
neapsedloto demonstrācija

zem rabarbera lapām
vasaras siltie vēji
saules svīšana
no zemenēm sarkana mute

trīs saujas zemes
kā glābšanas riņķis

maizes dona tava miesa man
tikpat saldi viņa sāra tvan
skat pāri slaikas priedes skan

katru dienu liekos gulēt zem eņģeļa
sejas cik gan viegli
to ir nepamanīt

manī spēlējas bērni ar gaismu
un tas ir vienīgais ko meklēju tajā pašā vietā
vienmēr tajā pašā vietā.

asinis sarec un aizvieto vakarsauli
ēnas tik lēnas un slīdīgas
aizčukst ceļu uz mājām

es atskatos
vai kāds nāk
krītoša koka lapas

kruzulji baltā lapsas naktī
elpas iestingst gaisa skulptūras
debesīs zvaigznes un uz sniegotā lauka

sniegs apklāja
sniepus kailus
es atskārtu savu vientulību

gudrība kā mežazvēru drudzī
saplosīts saraustīts kumoss
sakošļāts un iedots man
lai vieglāk

debesīs kāds spuldzes ieslēdzis.
noejot lejā uz zemes
aizmirsis izslēgt. zvaigznes

celšu mazu būdiņu

tajā būs 2 miljardi gultiņu
nēģerēniem kas mirst no bada

uzplaukst ziedi
nevis viens aiz otra -
pa vilņiem